

Hanna 41 vuotta Lapsi hedelmöityshoidoilla

Lapsuudessa haaveilin kahdesta lapsesta. Ajattelin, että haluaisin lapset pian opintojen jälkeen, noin 25-vuotiaana. Kun olin täyttänyt tuon 25 ja opinnot oli jo tehty, ei parisuhde ollutkaan sellainen, että olisin halunnut lapsia alkaa tekemään.

Olin noin 27-vuotias, kun sain sattumalta gynekologilta kuulla sairastavani munasarjojen monirakkulaoireyhtymää (PCOS). Samalla sain tylyn tuomion, etten koskaan saisi lapsia. Siinä uskossa olin seuraavat vuodet. Sairaus sinänsä ei aiheuttanut arkeen muuta häiritsevää kuin epäsäännöllisen ja pitkän kuukautiskierron, ja se olikin ollut syy miksi gynekologille olin hakeutunut.

“Samalla sain tylyn tuomion, etten koskaan saisi lapsia. Siinä uskossa olin seuraavat vuodet.”

Lapsihaaveet nousivat uudelleen pinnalle uuden parisuhteen vakiinnuttua. Silloin olin täyttänyt jo 30 vuotta, ja olin edelleen siinä uskossa, etten koskaan voisi biologisia lapsia saada. Päädyimme kuitenkin puolison kanssa yksityiselle lapsettomuuskliniikalle keskustelemaan vaihtoehtoista ammattilaisen kanssa. Saimme tutkimusten jälkeen kuulla, että lasten saaminen ilman hoitoja on erittäin epätodennäköistä, mutta mahdollista. Hedelmöityshoidoilla voisi kuitenkin olla mahdollista saada lapsi. Hedelmöityshoitojen alkaessa olin 32-vuotias.

“Hedelmöityshoidoilla voisi kuitenkin olla mahdollista saada lapsi.”

Koska sukusoluissa ei sinänsä kummallakaan ollut poikkeavaa, voitiin hoitomuotona kokeilla IVF-hoitoa, eli koeputkihedelmöitystä. Käytännössä se tarkoitti sitä, että söin hormonilääkitystä, jolla yritettiin saada munasoluja kypsyään useita samanaikaisesti. Sitten kypsyneet munasolut kerättiin talteen alakautta tehdyssä punktiossa. Samalla käynnillä puoliso luovutti spermaa. Tämän jälkeen ammattilaiset yhdistivät meidän omat sukusolut, ja saivat aikaan 16 elinkelpoista alkioita. Yksi näistä alkioista siirrettiin muutaman päivän kuluttua kohtuuni ja jäätiin jännittämään, kiinnittykö se kohtuun kuten kuuluu. Loput 15 alkioita pakastettiin myöhempää tarvetta varten.

“Terve tyttö syntyi normaalisti edenneen raskauden päätteeksi.”

Olimme onnekkaita, sillä heti ensimmäisellä hoitokerralla raskaus alkoi. Terve tyttö syntyi normaalisti edenneen raskauden päätteeksi. Hedelmöityshoidot olivat sujuneet omalla kohdallani yllättävän helposti ja kivuttomasti, ja lopputulos oli mitä parhain. Pian esikoisen syntymän jälkeen keskustelimme puolisoni kanssa toisesta lapsesta. Se ei kuitenkaan ollut puolisoni toiveissa silloin, joten ajatus hylättiin.

Vuosittain jouduimme keskustelemaan pakastettujen alkioiden jatkosta, sillä hedelmöitysklinikalta kysyttiin, mitä haluamme alkioille tehtävän. Vuodesta toiseen pyysimme pakastusta jatkettavan, koska haave toisesta lapsesta kyti edelleen. Tiedostin biologisen kelloni tikityksen. Tiesin myös sen, että mahdollisuudet saada lisää lapsia, edes hedelmöityshoidoilla, heikkenivät vuosi vuodelta minun ikääntyessä. Vuosien kuluessa myös puolison suhtautuminen asiaan muuttui ja päädyimme aloittamaan hoidot uudelleen.

Koska ensimmäinen lapsi sai alkunsa niinkin helposti, ajattelin toisen lapsen alulle saamisen olevan vieläkin helpompaa – olihan meillä jo vaikein osuus (munasolujen keräys) tehtynä! Pakastettu alkio sulatettiin tarkoituksena siirtää kohtuun samaan tapaan kuin ensimmäiselläkin kerralla. Minulla oli käytössä hormonilääkitys tukemaan kiinnittymistä. Jälleen ensimmäinen alkio kiinnittyi ja odotukset olivat kovat. Raskaus päättyi kuitenkin keskenmenoon, ja se oli kova paikka ennen kaikkea minulle henkisesti.

Keskenmeno jätti jälkensä minuun, ja seuraavan kerran alkionsiirrossa toiveet olivat jo valmiiksi matalalla. Alkio ei kiinnittynyt. Tämän jälkeen seuraavat kaksi yritystä päättyivät keskenmenoihin. Kolmannen keskenmenon jälkeen hedelmöitysklinikalta ohjattiin jatkotutkimuksiin, jotta saataisiin selville, onko jokin syy toistuville keskenmenoille.

Tutkimuksissa löytyi lukuisia mahdollisia ongelman aiheuttajia. Osa niistä on voinut olla olemassa jo nuoruudessa ja osa on iän mukanaan tuomia. Vaikka kaikki erilliset ongelmat ovatkin hoidettavissa, alkaa kokonaisuus olla turhan monimutkainen, eikä takeita hoitojen onnistumiselle voida antaa.

Tällä hetkellä tuntuu siltä, että hedelmöityshoidot ovat osaltani ohitse, vaikka pakastettuja alkioita olisi jäljellä vielä kuusi. Olen sopeutunut siihen asiaan, ettei haaveeni kahdesta lapsesta tule täyttymään. Enää päällimmäisenä tunteena ei ole viha omaa kroppaa kohtaan, vaan kiitollisuus ja ylpeys, että on saanut terveen lapsen maailmaan. Olen myös tyytyväinen siitä rohkeudesta, että uskalsimme yrittää toista lasta, vaikka lopputulos olikin monta kipeää pettymystä. Olen oppinut hyväksymään, etten aina voi itse määrittellä miten elämä kuljettaa.

Jos nyt voisin sanoa nuorelle itselleni jotain, kehottaisin itseäni pohtimaan ajoissa mitä haluan. Kehottaisin itseäni myös luottamaan siihen, että asiat järjestyy ja niihin sopeutuu, vaikkei kaikki sujuisikaan alkuperäisen suunnitelman mukaan. Lopulta elämä kyllä kantaa!